

Debreceni Ítéltábla

Gf.III.30.005/2025/11.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Gaál Zsolt ügyvéd (cím) által képviselt Felperes (cím) felperesnek – a Dr. Tésenyi Renáta Edit Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Tésenyi Renáta Edit ügyvéd) által képviselt Alperes (Cégjegyzékszám, cím) alperes ellen taggyűlési határozat hatályon kívül helyezése iránti perében a Debreceni Törvényszék 2024. november 19. napján kelt I.G.40.164/2023/40. számú ítélete ellen a felperes 43. sorszámú fellebbezése és az alperes Gf.III.30.005/2025/4. sorszámú csatlakozó fellebbezése alapján az alulírott napon megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét részben megváltoztatja, a felperes által fizetendő elsőfokú perköltséget 530 637 (ötszázharmincezer-hatszázharminché) Ft-ra felemeli, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének a fellebbezett részét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy az alperes kérheti – az illetékhatósághoz előterjesztett kérelemmel – 24 000 (huszonnégyezer) Ft csatlakozó fellebbezési eljárási illeték visszatérítését. A jelen határozatát – az elsőfokú bíróság útján – megküldi a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Hajdú-Bihar Vármegyei Adó- és Vámigazgatóságának.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 298 656 (kétszázkilencvennyolcezer-hatszázötvenhat) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A fellebbezés elbírálásánál irányadó tényállás szerint: a cégjegyzékbe 2016. december 19-én bejegyzett, 3 000 000 Ft törzstőkéjű alperesnek a felperes, Tag1 (anyja neve: Név1) és Tag2 (anyja neve: Név2) a tagjai. Tag1 a felperes és Tag2 édesapja. Tag1 a szavazatok 60%-ával, a felperes és Tag2 a 20 – 20 %-ával rendelkezik. A felperes és Tag1 az alperes önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezetői is.

A felperes 2023. augusztus 21-én 13 órára a székhelyére összehívta az alperes taggyűlését a meghívóban közölt négy napirendi ponttal.

A 4. napirendi pont: „Önálló cégjegyzésre jogosult ügyvezető, Tag1 (anyja neve: Név1) ügyvezető visszahívása” volt.

Tag1 a másik két tagnak megküldött, 2023. augusztus 15-én kelt levelében kérte a napirend kiegészítését további kilenc, általa megjelölt kérdésben.

A 2023. augusztus 21-én 13 órakor megkezdett taggyűlésen jelen volt a felperes személyesen és a jogi képviselője, Ügyvéd ügyvéd; az alperes jogi képviselője; Tag1 képviseletében Ügyvéd2 ; Tag2 képviseletében Meghatalmazott meghatalmazott; valamint meghívottként Ügyvéd3, T1 és T2.

A taggyűlésen 13 óra 21 perctől jelen volt dr. ... közjegyző, aki az elhangzottakról 32.016/K/572/2023/2. számú közjegyzői ténytanúsítványt készített. Eszerint a felperes képviselője, Ügyvéd1 közölte a taggyűléssel, hogy a felperessel szabályszerűen nem közölték a napirend-kiegészítést, ezért a közgyűlés nem tárgyalhatja az abban javasoltakat.

A közjegyző részletesen rögzítette, hogy az eredeti meghívóban közölt napirendi pontokban elrendelt szavazást követően a jelenlévők között miben volt vita, és hogy ezek közül melyekben volt megállapodás és melyekben nem. A közjegyzői ténytanúsítvány szerint a taggyűlés 13. napirendi pontként szavazott Tag1 ügyvezetői tisztségéből való visszahívásáról. Ügyvéd2 Tag1 képviseletében szavazott. Tag2 észrevételezte, hogy Tag1 nem szavazhat. Ügyvéd2 megismételte, hogy „nemmel” szavaz, a felperes és Tag2 „igen” szavazott. Ezt követően a levezető elnök úgy nyilatkozott, hogy a taggyűlés Tag1-t visszahívja, majd javította, hogy nem hívja vissza, majd pedig ismét úgy nyilatkozott, hogy visszahívja. A levezető elnök javasolta, hogy „Most pedig csináljuk úgy szerintem, mint idáig.” Ezt követően Meghatalmazott és Ügyvéd3 kifejtették az álláspontjukat Tag1 személyes érdekeltségével kapcsolatban a visszahívás vonatkozásában.

[2] A felperes a keresetében az alperes taggyűlése által 2023. augusztus 21-én az ügyvezetői tisztségből történő visszahívása tárgyában hozott határozat hatályon kívül helyezését, és annak a megállapítását kérte, hogy az alperes taggyűlése 2023. augusztus 21-én érvényes határozatot hozott Tag1 ügyvezetői tisztségből 2023. augusztus 21. napjával történő visszahívásáról.

A – valódi tárgyi keresethalmazatban – másodikként előterjesztett kereseti kérelmével érvényesíteni kívánt jogként is a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 3:35. §-át, 3:36. § (1), (2), (3) és (4), 3:37. § (1), 3:19. § (1) bekezdését, (2) bekezdésének f) pontját, 3:193. § (1) és (3) bekezdését, 3:194., 3:195. §-át jelölte meg azzal, hogy a megállapításra irányuló kereseti kérelmet a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 172. § (3) bekezdésére alapozta. Állította, hogy a kért megállapítás jogainak az alperessel szembeni megóvása érdekében szükséges, de marasztalást nem igényelhet, mivel a taggyűlésen (annak ellenére, hogy ő és Tag2 Tag1 visszahívása mellett, míg a határozat meghozatalában nyilvánvalóan érdekelt Tag1 nemmel szavazott) a levezető elnök azt állapította meg, hogy a taggyűlés akként határozott, hogy az Tag1 visszahívására vonatkozó indítványt elutasítja. Az alperes – többszöri kérése ellenére – a taggyűlésről készült jegyzőkönyvmásolatot nem bocsátotta a rendelkezésére, ezért a kereset előterjesztésekor az Tag1 visszahívására vonatkozó jegyzőkönyvi tartalmat nem ismerte.

[3] Az alperes a kiegészített ellenkérelmében elsődlegesen az eljárás hivatalbóli megszüntetését kérte a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja alapján, mivel a felperes a keresetlevélhez nem csatolta a taggyűlési határozatot (hiszen nem is született írásba foglalt taggyűlési határozat), ezért a keresetlevelet a Pp. 176. § (1) bekezdés j) pontja alapján vissza kellett volna utasítani. Érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperesnek a perköltsége, 1 220 000 Ft + áfa összegben felszámított ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelezésére irányult.

Arra hivatkozott, hogy a taggyűlésen joghatás kiváltására alkalmas határozatokat nem hoztak. Ennek oka az, hogy a taggyűlésről jegyzőkönyv nem készült, a közjegyzői ténytanúsítvány pedig (amellett, hogy teljeskörűen tartalmazza az elhangzottakat) akkor válik jegyzőkönyvvé, ha az ügyvezető és egy tag aláírásával látja el. Ez elmaradt. Közömbös a perben, hogy a taggyűlési jegyzőkönyvet miért nem vettek fel, illetve, hogy a kisebbségi szavazattal rendelkező tagok jogi képviselői tettek-e olyan nyilatkozatot, mely szerint nem kéri

jegyzőkönyv felvételét, illetve a közjegyzői ténytanúsítványt tekintik jegyzőkönyvnek. A taggyűlésen nem született érvényes határozat, ezért nincs helye sem a felperest az ügyvezetői tisztségből visszahívó határozat hatályon kívül helyezésének, sem Tag1 ügyvezető visszahívására vonatkozó határozat meghozatala megállapítására irányuló petitumnak.

A felperes a válasziratában az alperes jogi érvelésével szemben kifejtette, hogy a közjegyzői ténytanúsítványból megállapítható, hogy a taggyűlés 13. napirendi pontként tárgyalta Tag1 ügyvezető visszahívását. Az is megállapítható, hogy a levezető elnök szavazásra bocsátotta a napirendi pontot, Tag1 jogi képviselője, Ügyvéd2 nemmel szavazott, azonban a jelenlevő jogi képviselők hivatkoztak arra, hogy az őt érintő ügyben nem szavazhat. A felperes és Tag2 pedig igen szavazatot adott le a közjegyzői ténytanúsítvány szerint. A közgyűlési ténytanúsítvány alapján tehát megállapítható, hogy a felperesi kereseti kérelemmel egyezően a taggyűlés meghozta az Tag1 visszahívására vonatkozó határozatát.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével az alperes taggyűlése által 2023. augusztus 21-én a felperes ügyvezetői tisztségből történő visszahívása tárgyában meghozott határozatot hatályon kívül helyezte. A keresetet ezt meghaladóan elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 162 475 Ft perköltséget.

[5] Az ítélete fellebbezett rendelkezésének az indokolása szerint a második, megállapítási kereseti kérelem megalapozatlan.

Rögzítette, hogy a megállapítási kereset előterjesztésének a Pp. 172. § (3) bekezdésében foglalt feltételei fennállnak: a felperes tagi jogainak a megóvása érdekében szükséges annak a megállapítása, hogy a taggyűlés visszahívta-e Tag1-t az ügyvezetői tisztségből. A közjegyzői ténytanúsítvány alapján a szavazásról a fenti tényállásban rögzítetteket állapította meg. Az ezzel kapcsolatos álláspontot a ténytanúsítvány 46. oldalán fejtették ki a jogi képviselők, amely szerint a leadott szavazatokat rögzítik.

Mivel a Ptk. 3:19. § (1) bekezdése értelmében a tagok a döntéshozó szerv ülésén szavazással hozzák meg a határozataikat, és a közjegyzői ténytanúsítvány alapján azt állapította meg, hogy a 13. napirendi pontról Tag1 is szavazott a képviselője útján, ezáltal a szavazás eredménye az volt, hogy a taggyűlés 60 „nem” és 40 „igen” szavazattal nem hívta vissza Tag1 ügyvezetőt. A határozat tartalmát a tagok szavazata határozza meg, nem pedig a levezető elnök szavazást követő – jelen esetben ellentmondásos – nyilatkozatai. A szavazásban Tag1 a meghatalmazottja útján úgy vett részt, hogy a Ptk. 3:19. § (2) bekezdés f) pontja értelmében nem szavazhatott volna, illetve a szavazatát a határozatképesség megállapítása során figyelmen kívül kellett volna hagyni. A taggyűlés a határozatot ezen jogszabályi előírásokkal ellentétesen, de a szavazatoknak megfelelő tartalommal hozta meg, amit a bíróság Tag1 szavazatainak a figyelmen kívül hagyásával nem értelmezhet eltérően, az Tag1 ügyvezetői visszahívását eredményező határozatként. Mivel a taggyűlés Tag1 ügyvezetői visszahívása tárgyában a felperes által megállapítani kért határozattal ellentétes tartalmú határozatot hozott, a felperes második kereseti kérelmét elutasította.

[6] Az elsőfokú bíróság a felek pernyertességének-pervesztességének az arányát 50-50%-ban állapította meg. Rögzítette, hogy a felperes oldalán felmerült perköltséget a közjegyzői ténytanúsítványért fizetett 99 300 Ft és a – felszámítottal megegyező – bruttó 698 500 Ft ügyvédi munkadíj összegében, míg az alperes oldalán a közjegyző által készített hangfelvételért fizetett 106 750 Ft és az ügyvédi munkadíj – a jogi képviselő által felszámított bruttó 2 032 000 Ft-nak a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. § (2) bekezdése alkalmazásával, a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenység arányában 50%-kal

mérsékelt – bruttó 1 016 000 Ft-ban állapította meg. Így a 797 800 Ft perköltsége felperes javára figyelembe vehető 50%-a, 398 900 Ft és az alperes javára figyelembe vett összesen 1 122 750 Ft költség 50%-os pernyertességére jutó 561 375 Ft egybeszámításával, a 162 475 Ft különbözetnek a megfizetésére a felperest kötelezte a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján.

[7] A felperes a fellebbezésében kérte, hogy az ítéltábla – a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkörében – az elsőfokú ítéletet részben változtassa meg, állapítsa meg, hogy az alperes taggyűlése 2023. augusztus 21. napján érvényes határozatot hozott Tag1 (an: Név1) ügyvezetői tisztségéből 2023. augusztus 21. napjával történő visszahívásáról. Kérte az alperesnek a teljes első- és a másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését is.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásának a [26] bekezdésében tévesen állapította meg azt, hogy „a taggyűlés Tag1 ügyvezetői visszahívása tárgyában a felperes által megállapítani kért határozattal ellentétes határozatot hozott”.

Ezzel szemben, mivel az elsőfokú bíróság az ítéletében maga mondta ki, hogy Tag1 a Ptk. 3:19. § (2) bekezdés f) pontja értelmében nem szavazhatott volna, ezért a szavazatát a határozatképesség megállapítása során figyelmen kívül kellett volna hagyni, továbbá azt, hogy az ügyvezetői visszahívására vonatkozó határozati javaslat tekintetében Tag2, valamint a felperes a visszahívás mellett szavazott mindösszesen 40 szavazattal, egyértelműen megállapítható, hogy a visszahívás vonatkozásában érvényes határozat született, mivel a taggyűlés a szavazatoknak megfelelő tartalmú határozatot hozta meg, függetlenül a levezető elnök nyilatkozataitól.

A közjegyzői ténytanúsítvány alapján tehát megállapítható, hogy a taggyűlés meghozta Tag1 visszahívására vonatkozó határozatát, amelyre tekintettel az ennek a megállapítása iránti kereseti kérelem megalapozott.

Mivel mindkét kereseti kérelme megalapozott, az alperes köteles a teljes elsőfokú perköltsége megfizetésére, és a másodfokú perköltsége megtérítésére.

[8] Az alperes a csatlakozó fellebbezésében kérte – a tartalma szerint – az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, a felperes által fizetendő perköltség felemelését akként, hogy a bíróság a jogi képviselője ügyvédi munkadíját nem mérsékli, azt 2 032 000 Ft-ban állapítja meg, így a felperest 670 475 Ft megfizetésére kötelezi.

E csatlakozó fellebbezési kérelmének az indokai szerint az elsőfokú bíróság alaptalanul mérsékelt a jogi képviselője munkadíját az Ükr. 2. § (2) bekezdése alapján 50 %-kal.

Hivatkozott a Kúria Pfv.20.887/2023/6. számú precedensképes határozatára, részletesen idézve a Kúria által abban az ügyvédi munkadíjból keletkezett perköltségnek az Ükr. 2. § (1) bekezdése alapján történő megállapítási szempontjai tekintetében kifejtetteket. Kiemelte, hogy mivel ez a jogszabályhely a megállapodáson alapuló ügyvédi munkadíj mértékére nem tartalmaz előírást, a fél a perben költségként az ügyvédi megbízási szerződésben általa elfogadott és megfizetni vállalt ügyvédi munkadíj összegét számíthatja fel.

Kiemelte, hogy az alperes és a jogi képviselő közötti ügyvédi megbízási szerződésben óradíjas elszámolásban állapodtak meg, az alperes elfogadta a megbízási szerződésben kikötött ügyvédi díjat és a tevékenység kimutatásokat, annak az összegeit nem vitatta, és a fizetési kötelezettségét is maradéktalanul teljesítette.

Az elsőfokú bíróság az Ükr. 2. § (2) bekezdése alapján a szerződésben megállapodott óradíjat nem, hanem a kikötött ügyvédi munkadíjat mérsékelhette, amennyiben a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység és a munkadíj között aránytalanság van.

A jelen esetben azonban ez nem volt lett volna megállapítható. A Kúria ismertetett döntésében adott iránymutatás szerint az aránytalanság vizsgálata az ügyvéd ténylegesen elvégzett tevékenységének és az ügyvédi munkadíjnak az egybevetésével történhet.

Az általa igényelt perköltségből bruttó 1 549 400 Ft volt az ügyvédi munkadíj.

Sérelmezte az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy a kimutatott ügyvédi munkadíj a ténylegesen elvégzett munkával nem állt arányban.

Állította, hogy a jogi képviselője maradéktalanul ellátta a megbízási tevékenységben vállalt feladatait. Az elsőfokú bíróság hat tárgyalást tartott. Az alperesi jogi képviselő azon tárgyalás vonatkozásában, amelyen rosszullete okán nem tudott eljárni, nem számított fel munkadíjat. A többi tárgyaláson megjelent (azokra felkészült, egyeztetett az ügyfelével, leutazott). A tárgyaláson töltött idő 7 óra, valamennyi tárgyalásra a felkészülési idő 1 óra, összesen tehát 6 óra, a tárgyalásokon történő megjelenés utazási időigénye tárgyalásonként 2 óra: összesen 12 óra volt. Az ügyvéd: egy (az alperessel történő konzultációval együtt) 10 munkaórát igénylő – 13 oldalból és 12 mellékletből álló – ellenkérelmet, egy (szintén az ügyféllel való konzultációval együtt) 3 munkaórát igénybe vevő – hétoldalas – nyilatkozatot, egy (konzultációval együtt) 5,5 munkaóra ráfordítással járó nyolcoldalas nyilatkozatot készített és nyújtott be a bírósághoz, valamint két egy-egy oldalas iratsatolást kísérő beadványt, ami 1 órát vett igénybe. Az alperes az elsőfokú eljárás során 5 alkalommal csatolt költségjegyzéket. A becsatolt költségjegyzék ezeket az ügyvédi munkaórákat tartalmazza. Perköltségként kérte megtéríteni a 106 750 Ft közjegyzői költségét is, aminek igazolta a felmerülését.

Mindezek alapján kérte, hogy az ítéltábla a perköltségigényét teljeskörűen fogadja el.

Az elsőfokú bíróság által mérsékelt bruttó 1 016 000 Ft a ténylegesen elvégzett órákkal (46,5 óra) bruttó 21 849 Ft összegű, azaz 15 960 Ft + áfa összegű megbízási díjat jelentene, amely a felek között megállapodott és megbízási szerződéssel igazolt díjnak kevesebb, mint 40%-a.

Kiemelte, hogy az alperesi jogi képviselő az ügyvédi díj összegét méltányosan állapította meg (ami a csatolt költségjegyzékből is megállapítható), volt olyan munka is, amelyért nem számított fel díjat, és nem számította fel az utazással felmerült kiadásait (üzemanyag költség, autópálya díj) sem. A felszámított munkadíj további csökkentése igazságtalan, indokolatlan, és azt a felperes sem kérte, illetve nem kifogásolta az alperesi költségjegyzék tételeit.

A Kúria ismertetett döntésére utalva azt is hangsúlyozta, hogy a perben megállapított munkadíj nem az ügyvéd nettó, személyes jövedelme, hanem az vállalkozási bevétel, amiből az ügyvéd finanszírozza a tevékenysége végzéséhez szükséges és indokolt összes (a csatlakozó fellebbezésében részletesen felsorolt) kiadását.

[9] Az alperes a csatlakozó fellebbezésében kérte az érdemben helyes elsőfokú ítélet indokolásának a kijavítását is, a „jogi érvelésében” részletesen indokolva, az alábbiak szerint.

Az elsőfokú ítélet indokolása [25] bekezdésével szemben megállapítási kereset előterjesztésének a Pp. 172. § (3) bekezdésében foglalt feltételei a perbeli esetben nem állnak fenn. Ennek oka, hogy megállapítási kereset előterjesztésének a Ptk. 3:35. §-án nyugvó, a jogi személy határozatainak bírósági felülvizsgálat esetén nincsen helye. A Ptk. 3:37. §-a rögzíti, hogy a bíróság a felülvizsgálat során milyen döntéseket hozhat, amelyben taggyűlési határozat létrejöttének a megállapítása nem szerepel. A bíróság a Ptk. 3:37. § (1) bekezdése alapján a jogi személy határozatát nem változtathatja meg, illetve nem állapíthatja meg, hogy az adott határozat létrejött-e vagy sem.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az ítélete indokolása szerint a felperes második kereseti kérelmét csak azért utasította el, mert a taggyűlés Tag1 ügyvezetői visszahívása tárgyában a felperes által megállapítani kért határozattal ellentétes tartalmú határozatot hozott.

Az elutasításnak azon az alapon is helye lett volna, hogy megállapítási kereset előterjesztésének nincsen helye. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság is lényegében ennek a kizártságára utalt akkor, amikor az ítélete fellebbezéssel támadott [26] bekezdésében azt állapította meg, hogy a taggyűlés a szavazatoknak megfelelő tartalmú határozatot hozta meg, amit a bíróság Tag1 szavazatainak a figyelmen kívül hagyásával nem értelmezhet eltérően, az Tag1 ügyvezetői visszahívását eredményező határozatként.

Megismételte azt a jogi érvelését, hogy a perbeli taggyűlésen nem született érvényes határozat, ezért nem lett volna helye sem a felperest az ügyvezetői tisztségből visszahívó határozat hatályon kívül helyezésére irányuló kérelemnek, sem pedig Tag1 ügyvezető visszahívására vonatkozó határozat meghozatala megállapítására irányuló petitumnak.

Ismét kifejtette azt is, hogy a perbeli taggyűlésen készült ténytanúsítvány nem helyettesíti és nem pótolja a Ptk.-nak megfelelően írásba foglalt taggyűlési jegyzőkönyvet, ami a jelen esetben nem készült.

A tagok és a társaság rendelkezésére álló közjegyzői ténytanúsítás alkalmatlan arra, hogy megfeleljen a Ptk. érvényes határozatokra vonatkozó előírásainak, nem állapíthatók meg objektív módon mindazok a feltételek és követelmények, amelyeket a társasági törvény az érvényes társasági határozat meghozatalához megkövetel; így a Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság BH+ 2004.8.375.I. számú határozatában elvi élel rögzítettek alapján olyan fogyatékoságai vannak, amelyek a társasági határozatok érvénytelenségét eredményezik, azok szabályszerűen nem jöttek létre.

Arra az esetre, ha az ítéltábla azt állapítaná meg, hogy a taggyűlésen érvényes határozatok születtek, azt kérte megállapítani, hogy – az elsőfokú bíróság és a felperes álláspontjával ellentétben – Tag1 jogszerűen szavazhatott valamennyi kérdés tekintetében, a szavazatát nem kellett figyelmen kívül hagyni a taggyűlési szavazások során.

[10] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezésének a helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségében marasztalását.

A napirendkiegészítés közlése kapcsán fenntartotta az elsőfokú eljárás során előadottakat. A kiegészítő napirendi pontok (figyelemmel az ÍH 2023.67. számú határozatra) tárgyalhatóak voltak. Tag1-nak nem volt személyes érdekeltsége a perbeli határozatok tekintetében, és a Ptk. 3:19. § (2) bekezdés d) pontjában foglalt eset sem áll fent, így jogszerűen szavazott valamennyi kérdésében. Ezzel szemben éppen Tag2 és a felperes érdekeltek abban, hogy az édesapjuk, Tag1 önálló cégjegyzési jogát megszüntessék.

[11] A felperes az alperes csatlakozó fellebbezésével szemben kérte az elsőfokú ítélet azzal támadott rendelkezésének és a kijavítani kért indokolásának a helybenhagyását.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg, hogy a megállapítási kereset előterjesztésének a feltételei fennállnak, amit nyilvánvalóan nem a Ptk. 3:35. §-ára alapított, annak a jogi alapja a Pp. 172. § (3) bekezdése, mely szerint előterjesztésének feltétele a felperes jogainak az alperessel szembeni megóvásának a szükségessége. Megalapozatlan az, hogy a Ptk. 3:35., illetve 3:37. §-a kizárná annak a megállapítása iránti kereset előterjesztését, hogy a taggyűlés a keresetben megjelölt tartalmú határozatot hozta. Önmagában az, hogy a jegyzőkönyv vezetésére felkért alperesi jogi képviselő a taggyűlési jegyzőkönyvet nem készítette el, nem eredményezheti azt, hogy alperes a határozatokat meg nem hozottnak tekintse. Az alperesi jogi képviselőnek nem volt feladata a taggyűlésről szó szerinti jegyzőkönyvet felvenni, így nem hivatkozhat arra, hogy a jegyzőkönyv felvétele a hangfelvétel visszahallgatásának hiányában hiúsult meg. A

taggyűlési határozat a tagok szavazatának leadásával, nem pedig annak jegyzőkönyvi rögzítésével válik meghozottá, a jegyzőkönyv csak egy, de nem kizárólagos formája a határozat tartalma tanúsításának. A perben egy közjegyzői ténytanúsítvány igazolja a leadott szavazatokat, így kétséget kizáró módon megállapítható maga a határozat tartalma is. Éppen az alperes által hivatkozott bírósági határozatból is az következik, hogy a jegyzőkönyv funkciója nem más, mint a meghozott határozatok tartalmáról szóló hiteles tájékoztatás, amiből azonban nem következik az, hogy ez lenne az egyetlen hitelesnek tekinthető rögzítési mód.

Az érintett ügyvezető szavazatát a határozatképesség, valamint a szavazati arányok megállapításánál figyelmen kívül kellett hagyni.

A napirend kiegészítésével kapcsolatos alperesi érvelés a Ptk. 3:190. § (2) bekezdése szerint nyilvánvalóan alaptalan.

Alaptalan a perköltség felemelése iránti csatlakozó fellebbezés is. A felperes két kereseti kérelmet terjesztett elő. Ezek közül az első kereseti kérelmében pernyertes lett, így a meg nem határozható pertárgyértékű perben az elsőfokú eljárás során azonos volt a felek pernyertességi - pervesztességi aránya.

A per nem tekinthető sem a tényállását, sem a jogi megítélését tekintve bonyolult eljárásnak, a felek jogi álláspontja az írásbeli előkészítés szakaszától lényegében változatlan volt, így az alperes által hivatkozott számú és terjedelmű perirat lényegében ugyanazon érvelés többszörös, változatlan tartalmú megismétlése, amely koncentrált pervezetés esetén lényegesen szűkíthető lett volna. Az eljárásjogi szabályoknak megfelelő koncentrált pervitel esetén sem az alperes által hivatkozott számú tárgyalásra, sem irat szerkesztésére nem került volna sor, továbbá a közjegyzői ténytanúsítvány benyújtását követően a hangfelvétel beszerzése és annak költsége is teljességgel indokolatlan volt. A célszerűtlen pervittel kapcsolatosan a perköltség felszámítása abban az esetben is indokolatlan, amennyiben a bíróság nem követeli meg a koncentrált pervitelt a perköltséget felszámító féltől. Ezzel ellentétes gyakorlat kialakítása hosszabb távon visszaélésszerű magatartáshoz vezethet.

[12] A fellebbezés megalapozatlan, a csatlakozó fellebbezés részben megalapozott.

[13] Az ítéltábla az alperes kérelmére tárgyalást tartott, amely során a fellebbezési, a csatlakozó fellebbezési és az ellenkérelmek korlátait nem lépte át, nem észlelt ugyanis olyan eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést, amely erre okot adott volna [Pp. 370. § (2)-(4) bekezdései].

[14] Az ítéltábla a másodfokú eljárás kereteit az alábbiak szerint állapította meg.

Fellebbezés hiányában nem képezte a másodfokú eljárás tárgyát az elsőfokú ítélet (első keresetnek helyt adó rendelkezése és annak az indokolása, így az ítéltábla ebben, az elsőfokon jogerőre emelkedett részében azt nem érintette. Az elsőfokú ítélet felülbírálatának a terjedelmét az alperes csatlakozó fellebbezése figyelembevételével kellett megállapítani.

[15] Az ítéltáblának a csatlakozó fellebbezés érdemi elbírálása előtt meg kellett határoznia azt is, hogy annak mi a pontos tartalma. Erre azért volt szükség, mert az alperes határozott csatlakozó fellebbezési kérelmében az elsőfokú ítélet rendelkező részének a részbeni megváltoztatása mellett kérte az indokolása kijavítását is, anélkül azonban, hogy megjelölt volna olyan névcserét, hibás névírást, szám- vagy számítási hibát, illetve más hasonló elírást,

ami a Pp. 352. § (1) bekezdése szerint a határozat kijavításának a feltétele. Az ítéltábla ezért a Pp. 110. § (3) bekezdése alkalmazásával úgy tekintette, hogy az alperes a csatlakozó fellebbezésében (az elsőfokú ítélet rendelkező részének kizárólag a perköltség része megváltoztatása mellett) az érdemi döntése indokolásának a – csatlakozó fellebbezése indokai szerinti – megváltoztatását kérte. A csatlakozó fellebbezés korlátozott perorvoslati eszköz, a Pp. 372. § (1) bekezdése második mondata szerint azzal az ítéletnek csak az a része támadható, amelyet a fellebbezés érint. Ez irányadó az elsőfokú ítélet indokolásával szembeni csatlakozó fellebbezésre is.

Az alperes csatlakozó fellebbezése a „jogi érvelés” [13] – [20] bekezdéseiben (arra hivatkozva, hogy érvényes határozatok hiányában taggyűlési határozat hatályon kívül helyezése iránti kereset előterjesztésének, ezáltal annak helyt adó ítéleti rendelkezésnek nem volt helye) a felperes első kereseti kérelme érdemi elbíráltóságát, a [21] – [27] bekezdéseiben pedig az első kereseti kérelem jogalapját kifogásolta. Amiatt, hogy a felperes a fellebbezésében ezeket a rendelkezéseket nem érintette, megállapítható, hogy elsőfokú ítélet ezen indokainak a megváltoztatása iránti csatlakozó fellebbezési kérelem nem a pernek a felperesi fellebbezéssel érintett egyik főtárgyához kapcsolódik. Ezekben a részeiben ezért – a Pp. 372. § (1) bekezdés második mondata szerint – csatlakozó fellebbezés előterjesztése, így az érdemi elbírálása is kizárt volt.

[16] Nem volt ugyanakkor eljárásjogi akadálya az elsőfokú ítélet elutasító rendelkezése indokolásának a megváltoztatása iránti csatlakozó fellebbezés előterjesztésének az alperes által annak a [7] – [13] bekezdésében kifejtettek alapján.

Az ítéltábla ezért kizárólag abban foglalt állást, hogy a fellebbezési és az érdemben elbírált csatlakozó fellebbezési indokok alapján helye van-e a felperes megállapítási keresetét elutasító, illetve a perköltség rendelkezés kért megváltoztatásának, avagy azt – vagy az indokainak a csatlakozó fellebbezésben kifejtettek szerinti megváltoztatásával, vagy helyes indokai alapján – helyben kell hagyni.

[17] A felperes az elutasított keresetében és a fellebbezésében is annak a megállapítását kérte, hogy az alperes határozatot hozott, amely érvényes. Mivel nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely – mintegy sui generis megállapítási keresetként – ilyen kereset indítását lehetővé tenné, e megállapítási kereset előterjeszthetőségének a Pp. 172. § (3) bekezdésében körülírt eljárásjogi feltételei vannak.

Az alperes a csatlakozó fellebbezésében – részben helytelen jogi érvek alapján – megalapozottan sérelmezte az elsőfokú ítéletnek a második kereseti kérelemre vonatkozó azt az indokát, hogy a megállapítási kereset előterjesztésének a Pp. 172. § (3) bekezdésében írt feltételei a jelen esetben fennállnak.

A felperes fenti módon előterjesztett keresetében tény megállapítását kérte. A Pp. 172. § (3) bekezdésének a normaszövegéből egyértelműen kitűnik, hogy megállapítási kereset tárgya csak jogkérdés lehet, tényre vonatkozóan ilyen kereset nem terjeszthető elő (Kúria Gfv.30.540/2021/6.).

A felek között jogvita (a lényegét tekintve) abban van, hogy megszűnt-e Tag1 ügyvezetői jogviszonya. A felperes szerint az alperes 2023. augusztus 21-i taggyűlése határozatot hozott arról, hogy visszahívja, ezért ezzel Tag1 ügyvezetői tisztsége megszűnt. Ezzel szemben az alperes szerint nem volt olyan taggyűlési határozat, amelyik megszüntette Tag1 ügyvezetői jogviszonyát.

A Pp. 172. § (3) bekezdése értelmében a megállapítási kereset előterjesztésének három konjunktív feltétele van:

- 1.) a kért megállapításra a felperes jogainak a megóvásához szükség van,
- 2.) ez a jogmegóvás az alperessel szemben szükséges, és
- 3.) a felperes nem követelhet teljesítést.

Az első feltétel, a jogvédelem szükségessége azt jelenti, hogy legyen a felperes oldalán olyan anyagi jogi jogosultság, amely védelemre szorul. A jogvédelem szükségessége körében azt is vizsgálni kell, hogy a kért megállapítás egyúttal alkalmas jogvédelmi eszköz-e, mert ennek hiányában az nem lehet szükséges (Kúria Gfv.30.540/2021/6. [16]).

A Kúria által több közzétett eseti döntésben (pl.: Pfv.21.648/2018/12., Pfv.20.059/202/8.) kifejtett jogértelmezés szerint jogvédelmi helyzet nem áll fenn olyan esetben, ha a kért megállapítás nem szükséges a jogmegóváshoz, mert a felperes a jogait másképpen is érvényesítheti.

A Ptk. 3:16. § (2) és 3:17. § (6) bekezdései értelmében a jogi személy döntéshozó szerve a jogi személyre vonatkozó döntéseit – a fő szabály szerint – határozat formájában hozza meg. Ezzel összhangban a Ptk. 3:35. §-a a jogi személy döntéshozó szerve által hozott határozat bíróság általi hatályon kívül helyezésének a kérésére ad lehetőséget. Ha tehát van határozat, de az a tag(ok) jogát, jogos érdekét sérti, akkor a Ptk. 3:35. §-a szerinti kereset indításával a jogorvoslati jog biztosított.

Az elsőfokú bíróság helytálló megállapításával egyezően a közjegyzői ténytanúsítvány, mint közokirat az ellenkező bizonyításáig igazolja ebben a tárgyban a taggyűlési határozat meghozatalának a tényét és az időpontját. Ha pedig a visszavonás vonatkozásában van határozat, de az a megállapított tartalommal jogsértő, akkor a felperes a Ptk. 3:35. §-a szerinti jogával élhet és kérheti ennek a jogsértő határozatnak a hatályon kívül helyezését, amivel az őt ért jogsérelem orvoslását elérheti.

(Más lenne a helyzet, ha az lenne a tényállás, hogy nincs határozat. Taggyűlési határozat hiányában ugyanis a társaság tagjaként a felperes nem tudná gyakorolni a Ptk. 3:35. §-a alapján az általa jogsértőnek tekintett határozat megtámadásának a jogát, és így elérni, hogy a határozat hatályon kívül helyezése esetén, erre hivatkozással kérhesse az ügyvezetői jogviszony fenn nem állásának a megállapítását.)

[18] Mivel a kifejtettek szerint a felperes az alperessel szembeni jogait másképpen is érvényesítheti, nem állapítható meg a megállapítási kereset indításához a Pp. 172. § (3) bekezdésében megkívánt egyik feltétel, hogy a kért megállapításra a felperes jogainak az alperessel szembeni megóvásához szükség van.

Ezzel indokolva helytálló az elsőfokú ítéletnek a felperes megállapítás iránti keresetét elutasító ítéleti döntése.

[19] Ebből következően az elsőfokú bíróság tévedett akkor, amikor a Pp. 172. § (3) bekezdésében írt egyik feltétel hiányával indokolt elutasítása helyett a felperes megállapítási keresetének a megalapozottságát tovább vizsgálta. Mivel a jelen perben a felperes megállapítási keresete alapján annak a vizsgálatára sem szükség, sem jogszabályi lehetőség nem volt, az ítéltábla mellőzi az ítélet indokolásából a [26] bekezdésében kifejtett jogi érvelést: annak a megállapítását, hogy Tag1 a Ptk. 3:19. § (2) bekezdés f) pontja alapján nem szavazhatott volna, illetve a szavazatát a határozatképesség megállapítása során figyelmen kívül kellett volna hagyni.

[20] Amennyiben fennállnának a megállapítási kereset feltételei, a felperes fellebbezési kérelme akkor sem lenne teljesíthető. Ennek oka az, hogy a keresetében és a fellebbezésében maga a felperes állította, hogy a taggyűlésen Tag1 ügyvezető visszahívása napirendi pont tárgyában volt szavazás, és a taggyűlés – a 20 – 20 igen és a 60 nem szavazat alapján – a határozati javaslatot el nem fogadó határozatot hozott. A bíróságnak pedig nincs olyan jogköre, hogy a taggyűlési határozat tartalmát megváltoztassa, vagy egyéb módon módosítsa. A Ptk. 3:37. § (1) bekezdése a bíróságot arra jogosítja fel, hogy a jogi személy keresettel megtámadott jogszabálysértő határozatát hatályon kívül helyezze és szükség esetén új határozat meghozatalát rendelje el. A Ptk. 3:36. § (1) bekezdése ilyen igény keresettel érvényesítésére biztosít alanyi jogot. Ebből következően a felperes megállapítási keresete helytálló érdemi elutasítása esetén is mellőzni kell az ítélet indokolásából az elsőfokú bíróságnak azt a jogi érvelését, hogy Tag1 a Ptk. 3:19. § (2) bekezdés f) pontja alapján nem szavazhatott volna, illetve a szavazatát a határozatképesség megállapítása során figyelmen kívül kellett volna hagyni, mivel megállapítási kereset esetén ez nem vizsgálható, a felperes pedig ennek a határozatnak a tekintetében nem a Ptk. 3:35. §-a szerinti, a jogi személy határozatainak bírósági felülvizsgálata iránti keresetet terjesztett elő (elsőfokú ítélet indokolás [26] bekezdése).

[21] Részben alapos a csatlakozó fellebbezés az elsőfokú ítélet perköltség rendelkezésének a részbeni megváltoztatására irányulóan.

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletben ezzel összefüggésben megállapított tényállást az iratok alapján pontosítja az alábbiak szerint.

Az alperes a keresettel szemben benyújtott 8. sorszámú ellenkérelmében – a jogi képviselővel megkötött, 8/A/3. sorszámon becsatolt ügyvédi megbízási szerződés alapján, az abban kikötött 40 000 Ft + áfa óradíj alkalmazásával – a benyújtott költségjegyzéken felszámított 400 000 Ft + áfa ügyvédi munkadíj megtérítése iránt jelentett be igényt. A perköltségigényét a 2024. szeptember 3-ai tárgyaláson a 2024. szeptember 2-án 31. sorszámú költségjegyzéken felszámított további 820 000 Ft + áfa (120 000 Ft + áfa, 220 000 Ft + áfa, 40 000 Ft + áfa, 220 000 Ft + áfa és 220 000 Ft + áfa) azaz 1 041 400 Ft-tal, összesen 1 549 400 Ft ügyvédi munkadíj és 106 475 Ft közjegyzői költség összegére, 1 655 875 Ft-ra emelte fel, amit a 2024. október 24-ei tárgyaláson, a berekesztést megelőzően további 4 ügyvédi munkaóra díjával (azaz 4 X 40 000 Ft + áfa =) 203 200 Ft-tal 1 859 075 Ft-ra emelt fel.

Az ítéltábla az így pontosított és kiegészített tényállást fogadta el, amely alapján részben nem értett egyet az elsőfokú bíróság perköltség viseléséről hozott döntésével.

[22] Az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény 30. § (1) bekezdése szerint – az abban a §-ban foglalt eltérésekkel – és az Ükr. 2. § (1) bekezdése szerint az ügyvédi munkadíj szabad megállapodás tárgya. Ennek a megállapodásnak azonban az Ükr. 2. § (2) bekezdése is állít korlátot akkor, amikor feljogosítja a bíróságot – akkor is, ha az ellenérdekű fél azt nem vitatja – a kikötött ügyvédi munkadíj kivételes esetben történő mérséklésére. E jogszabály szerint ugyanis az (1) bekezdés alapján felszámított munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság döntését indokolni köteles.

Ennek a rendelkezésnek a helyes értelmezése érdekében adott egyértelmű útmutatást a Kúria – az alperes által is hivatkozott – precedensképes Pfv.II.20.887/2023/6. számú ítéletében, amikor annak [41] bekezdésében rögzítette, hogy a szerződésben megállapított munkadíj bíróság általi mérséklése a szerződés tartalmának szabad meghatározása alapelveivel szemben

kivételes és ebből adódóan szűken értelmezendő. Az óradíj mértékére legfeljebb akkor terjedhet ki, ha a piaci viszonyokkal és a józan ésszel (Alaptörvény 28. cikk) nyilvánvalóan ellentétes, kirívóan eltúlzott mértékű.

Az alperes helytálló hivatkozásának megfelelően a bíróságnak, amennyiben az ügyvédi munkadíj mérsékléséről dönt, a mérséklés indokaira kiterjedően indokolnia kell. A Kúria hivatkozott ítéletében adott iránymutatás szerint a felszámított perköltség mérséklésénél az indokolási kötelezettség azt jelenti, hogy a bíróságnak az adott ügy konkrét peradataival kell megindokolnia az Ükr 2. § (2) bekezdésében foglalt feltételeken alapuló mérséklést. A bíróságnak tartalmi elemzéssel, részletesen alátámasztva ki kell térnie az ügyvéd tényleges tevékenységére (hány tárgyaláson nem vett részt és nem gondoskodott helyettesről, melyik periratával késlekedett, mikor nem tett eleget a bíróság felhívásának), az óradíjon alapuló elszámolás esetén az óradíja miért kirívóan ellentétes a piaci viszonyokkal vagy a józan ésszel, illetve a kimunkált, az eljárásra fordított idő miért aránytalan a felszámítottéhoz képest, az egyösszegű munkadíj miért nem arányos. Nincs helye konkrétumok nélküli általánosságoknak, mert az ellentétes a bíróság indokolási kötelezettsége előírásával és a tisztességes eljárás eljárásjogi alapelvével.

Az elsőfokú bíróság ítéletének az az indokolása, hogy az alperesi jogi képviselő ügyvédi munkadíját a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenység arányában 50%-kal mérsékelte, nem felel meg e követelményeknek, mivel az, az adott ügyre vonatkozó peradatok hiányában tartalom nélküli, sematikus, az aránytalanság megállapítására alkalmatlan. A döntés ezért az elsőfokú bíróság szubjektív értékítéleteként értelmezhető, vagyis az ügyvédi költséget a ténylegesen elvégzett tevékenységre utalással mérsékelte ugyan, de nem fejtette ki, hogy az ügyvéd perbeli képviselete mennyiben nem minősült ténylegesen elvégzett tevékenységnek, a felszámított és levezetett óradíjon alapuló költségigény azzal miért nem állt arányban. Az indokolás tartalmi hiányossága miatt az elsőfokú ítélet ebben a részében a Pp. 346. § (5) bekezdését sérti.

Ez az eljárási szabálysértés azonban nem volt akadálya az elsőfokú bíróság perköltségről hozott döntése csatlakozó fellebbezésben kért felülbírálatának.

Az alperes jogi képviselője a per során a Pp. 81. § (5) bekezdésének megfelelően, költségjegyzék-nyomtatványon számította fel az alperes ügyvédi díjból keletkezett és igényelt költséget. A csatolt ügyvédi megbízási szerződés a kikötött és az alperes által vállalt ügyvédi munkadíj összegét igazolta. Az elsőfokú ítélet indokolásából az következik, hogy nem tartotta eltúlzottnak az alperes és az ügyvéd közötti megbízási szerződésben kikötött 40 000 Ft/óra + áfa díjat, és azt a felperes sem vitatta. Az alperes az I.G.40.164/2023/31. számú költségjegyzéken az ügyvédi munkadíj felmerülésének a lényeges körülményeit az iratokban beazonosíthatóan és ellenőrizhetően részletesen megjelölte. A felperes az ügyvédi tevékenységre és az arra fordított munkaóra-mennyiségre tett állításait az elsőfokú eljárás során és a csatlakozó fellebbezési ellenkérelmében sem vitatta és nem is cáfolta, az utóbbit az ítéltábla az egyes ügyvédi tevékenységek mérlegeléssel becsült időszükségletéhez képest nem tartotta eltúlzottnak.

Az ügyvédi munkadíjból keletkezett perköltségrendelkezés felülbírálatánál a felperes csatlakozó fellebbezési ellenkérelmében az alperesi jogi képviselő „eljárási jogszabályoknak megfelelő koncentrált pervitelnek” meg nem felelő célszerűtlen pervitelére tett hivatkozása pedig nem volt figyelembe vehető. A Kúria a már felhívott precedensértékű ítéletében hangsúlyozta ([45] bekezdés), hogy a bíróságnak a perköltség mérséklése körében végzett aránytalansági vizsgálata az ügyvéd munkájának tartalmi vizsgálatára és értékelésére nem terjedhet ki. Ebből következően pernyertessége esetén a ténylegesen elvégzett tevékenység körében nem mérséklési szempont az ügyvéd munkájának a minősítése (mivel ez azt

jelentené, hogy a fél ugyan pernyertes lett, de a bíróság szerint a jogi képviselője tevékenysége mégsem volt megfelelő).

Mindezek alapján azt kellett megállapítani, hogy az elsőfokú bíróság az általa nem vitásan helyesen megállapított elsőfokú pernyertességi-pervesztességi arányt (50- 50%) meghaladóan – amellet, hogy arányossági/aránytalansági vizsgálata indokainak a megadása nélkül, jogszabálysértéssel – megalapozatlanul mérsékelte az alperes által ügyvédi díjból keletkezett felszámított elsőfokú perköltséget az 50%-ára.

A felperes a fellebbezésében kifejezetten nem támadta az elsőfokú ítéletet amiatt, hogy az elsőfokú bíróság az alperes célszerű pervitelével felmerült perköltségként elfogadta az alperes által a közjegyzői ténytanúsítvány alapjául szolgált eredeti hangfelvétel beszerzéséért számla ellenében kifizetett 106 750 Ft-ot, és a felperest annak is az arányos része megtérítésére kötelezte. Fellebbezés hiányában ezért nem volt figyelembe vehető a felperesnek a csatlakozó fellebbezési ellenkérelmében előadott az a hivatkozása, hogy ez célszerűtlen pervittel felmerült költség volt, amelynek perköltségként történő felszámítása indokolatlan.

Az ítéltábla ezért – abból kiindulva, hogy a bíróság csak a felszámításban feltüntetett költségelemekről rendelkezhet és csak az abban meghatározott összegben – a felek perköltségviselésének a helyes megállapítását a következők szerint végezte el.

Az alperes 1 752 600 Ft ügyvédi munkadíjból és 106 750 Ft költségből felmerült, összesen 1 859 075 Ft elsőfokú perköltséget számított fel, amelynek a pernyertességével arányos 50%-a, azaz 929 537 Ft megtérítésére tarthat igényt. Ebbe beszámítva a felperes oldalán (az elsőfokú ítélet nem vitatott megállapítása szerint) felmerült 797 800 Ft perköltség pernyertességével arányos 50%-át, azaz 398 900 Ft-ot, a felperes az alperes javára a különbözet, 530 637 Ft megfizetésére köteles a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján.

[23] Az ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú ítéletnek a fellebbezett perköltség rendelkezését a Pp. 383. § (2) bekezdés harmadik fordulata alapján részben megváltoztatta, a felperes által az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltséget 530 637 Ft-ra felemelte, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének a fellebbezett részét – az indokolás módosításával – a Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata alapján helybenhagyta.

[24] A felperes fellebbezése eredménytelen volt, így e tekintetben a másodfokú eljárásban pervesztes. Az alperesnek az ítélet indokolásával szembeni csatlakozó fellebbezése eredményes volt, míg az felperes által fizetendő elsőfokú perköltség [2 032 000 Ft ügyvédi munkadíj teljes figyelembevételével] 508 000 Ft-tal $[(2\,032\,000 + 106\,750) \cdot 50\% - a = 1\,069\,375 - 398\,900]$ történő felemelésére irányulóan 368 162 (530 637 – 162 475) Ft tekintetében lett eredményes, 139 838 (508 000 – 368 162) Ft tekintetében pedig eredménytelen.

A felperes megállapítási keresetének és az alperes indokolás elleni csatlakozó fellebbezésének a pertárgyértéke nem meghatározható, ezért az ítéltábla az előbbinél és az utóbbinál is – az illetekekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja alkalmazásával – 600 000-600 000 Ft-ot vett figyelembe, míg az alperes perköltség rendelkezést támadó csatlakozó fellebbezése alapján a másodfokú pertárgyértékét a fizetendő perköltség felemelni kért összegével, 508 000 Ft-tal azonosan, így a teljes másodfokú perértékét 1 708 000 Ft-ban határozta meg. Ehhez képest a felperes másodfokú pernyertessége megközelítőleg 8%-ban (139 838: 1 708 000), az alperesé 92%-ban állapítható meg.

A felperes a fellebbezésében kérte az alperesnek a másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését, azonban másodfokú perköltséget a Pp. 81. § (1) – (5) bekezdésének megfelelően

csak a fellebbezési illeték előlegezéséből felmerült 48 000 Ft tekintetében számította fel, mivel az ügyvédi munkadíjat az Ükr. 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján, azonban annak a másodfokú eljárásban keletkezett összege megjelölése nélkül igényelte, az elsőfokú eljárásban csatolt ügyvédi megbízási szerződésben (I.G.40.164/2023/1/F/2.) kikötött megbízási díjat pedig az elsőfokú bíróság már elszámolta a javára. Ennélfogva az ítéltábla az alperes által a felperesnek megtérítendő másodfokú perköltség összegét 3 840 Ft-ban (48 000 Ft 8%-a) állapította meg.

Az alperesnek egyrészt illeték előlegezéséből merült fel másodfokú perköltsége. Az ítéltábla azonban észlelte, hogy a Gf/5. sorszámú felhívásával szemben az addig megfizetett 24 000 Ft csatlakozó fellebbezési eljárási illetéket az alperes nem 74 780 Ft-ra egészítette ki, hanem a Gf/7. sorszámú beadványában további 74 780 Ft illeték megfizetését igazolta. Az ítéltábla ezért az Itv. 80. § (1) bekezdés i) pontja alapján megállapította, hogy az alperes által szükségtelenül megfizetett 24 000 Ft csatlakozó fellebbezési eljárási illeték kérelemre történő visszatérítésének van helye (egyúttal a határozatát az Itv. 81. § (2) bekezdése alapján megküldte az illetékes állami adóhatóságnak), az alperes illetékfizetésből keletkezett másodfokú perköltségeként pedig 74 800 Ft-ot vett figyelembe.

Az ítéltábla az alperesnek az jogi képviselő igénybevétele miatt felmerült másodfokú perköltségét – az időközben, a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelettel hatályon kívül helyezett, de e rendelet 6. és 7. §-ára figyelemmel, a fellebbezés benyújtásának az időpontjára (2024. október 15.) tekintettel a jelen másodfokú eljárásban még alkalmazandó – Ükr. 2. § (1) bekezdés a) pontja szerint, az általa a csatlakozó fellebbezéséhez csatolt költségjegyzéken felszámított 250 000 Ft + áfa = 317 500 Ft-tal szemben 200 000 Ft + áfa = 254 000 Ft-ban ügyvédi díjban állapította meg, mivel a tízoldalas csatlakozó fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem elő- és elkészítésével a költségjegyzéken megjelölt 5 ügyvédi munkaóra időráfordítást mérlegeléssel arányban állónak ítélte, azonban annak a csatolt ügyvédi megbízási szerződésben kikötött 40 000 Ft/óra + áfa alapdíjjal számított összege helyesen 254 000 (200 000 + 54 000). Az alperes teljes másodfokú perköltségét így 328 800 (74 800 + 254 000) Ft-ban vette figyelembe, amelyből a pernyertességével arányos 92%-a, azaz 302 496 Ft megtérítésére tarthat igényt a felperessel szemben.

Ezt egybeszámítva a felperes által az alperestől igényelhető másodfokú perköltsége pernyertességével arányos 3 840 Ft-tal, a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján a felperest kötelezte az alperes részére a különbözetnek, 298 656 Ft-nak a Pp. 344. § (1) bekezdése szerinti általános teljesítési határidőben történő megfizetésére.

Debrecen, 2025. április 10.

Dr. Görög Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Riczu András s.k. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró